

عنوان مقاله:

بررسی کاروانسرای دوره ساسانی و صفوی (نمونه موردی کاروانسراهای آهوان)

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سیدحسن حسینی مفرد - مدرس دانشکده معماری و شهرسازی، موسسه غیرانتفاعی امین، فولادشهر، اصفهان، ایران

نرگس رضازاده - دانشجوی کارشناسی رشته معماری داخلی، دانشکده معماری و شهرسازی، موسسه غیرانتفاعی امین، فولادشهر، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

کاروانسراها بناهایی هستند که برای اسکان موقت و استراحت کاروانیان در طول مسیر ایجاد شده و تحت تاثیر تحولات اخیر در عرصه حمل و نقل و ارتباطات، کارایی خود را از دست داده و به ویرانه هایی تبدیل شده اند. تاریخچه وجود این بناهای امن در ایران به زمان های دور برمی گردد و حتی به اظهار نظر مورخان می توان ایران را خاستگاه این گونه از بنا ها به حساب آورد. در دوره ی ساسانیان به علت رونق تجارت، اترافگاه هایی که در اطراف آن اتاق هایی به منظور استراحت کاروانیان تعبیه و احداث شده بود و آثار آن تا به امروز باقی است و با توجه به رونق تجارت و گردشگری غرب و شرق در عهد صفوی، می توان این دوره را دوره ی اوج احداث کاروانسراها در نظر گرفت، کاروانسراهای صفوی در طول مسیرهای مهم بین شهری به فاصله مسافتی که کاروان در یک روز می توانست طی کند، ساخته می شده است. در این مقاله کاروانسراهای آهوان که در مسیر حرکتی سمنان به دامغان واقع شده است و با هدف جلوگیری از تخریب مورد بررسی قرار گرفت و در این راستا در جهت شناخت اولیه بنا از اسناد و منابع کتابخانه ای استفاده شده و سپس با حضور در بنا و بهره گیری از برداشت های میدانی به شناخت هرچه بیشتر دو بنا انجامید و طبق بررسی های انجام گرفته کاروانسرای آجری صفوی سالم تر و پیشرفته تر از کاروانسرای سنگی ساسانی است و از جمله دلایل آن می توان به تفاوت مصالح و نوع کاربری در دو دوره ذکر کرد و در پایان، جهت پا برجا ماندن بنای صفوی الگویی برای استفاده امروزی از بنا پیشنهاد شده است.

کلمات کلیدی:

کاروانسرا، ساسانی، صفوی، سنگی و آجری آهوان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/711846>

